

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra En Overkomplet

Citation: Drachmann, Holger: "En Overkomplet", i Drachmann, Holger: *En Overkomplet*, udg. af Aage Schiøttz-Christensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 11. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann13val-shoot-idm140427080055840/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: En Overkomplet

skarp Kritiker, Leilighed til at parodiere det ved stadig at citere Inscriptionen over Kirsten Pils Kilde i Dyrehaven:

Det Kildevæld, som her sit Udløb haver taget,
Er af Kirstine Pii først fundet og opdaget –

hvilket omsider endte med et større Slagsmaal, der rensede Stikleriernes Luft for en Tid.

Vi gik igennem Slotshaven og talte om det Skete. Jeg selv havde vel nok en Følelse af, at det var den fremmede Fyr's Kædetthed og Uforstandighed, der var Skyld i Slaget, men de Andre paastod saa bestemt, at det var den sorteste Ondskab, at han naturligvis meget godt havde vidst, hvad en Prim var, og at han haardelig skulde bøde for sin Udaad, naar vi fik fat i ham. En god Regent er tidt bleven omstent af slette Raadgivere. Jeg blev efterhaanden bragt op paa den almindelige Høide af Indignation og Hævntørst. Det gjaldt nu blot om at finde den Fremmede, som næppe endnu kunde være kommen ud af Parken. Vi delte os i Hold paa To i hvert og spredte os til forskellige Steder. Samlingsstedet skulde være »Hidepladsen«, det aabne Sted i Haven, hvor Vildtet ved de gamle kongelige Jagter dreves sammen.

Jeg og min Følgesvend slog ind paa en Skovsti, der vilde føre os til de østlige, store Aaleer. Vi gik med raske Skridt og lode vore Klinger gøre lyst mellem de store Skarntyder eller Skræpperne, som vi kom forbi. Naar man er sexten-syttten Aar og gaar i en Skov med en draggen Klinge i Haanden, bliver man heroisk stemt, især naar man er letbevægelig af Fantasi og har et helt Romanbibliothek i Hovedet. Jeg var dertil ganske stolt af mit Saar, som gjorde tilstrækkelig ondt til at holde mig i Krigsillusionen. Vi snakkede ikke om Andet end om Fjenden, der nu forfulgtes, om den tvungne Tvekamp, der skulde finde Sted, naar han fandtes, om at indesperre ham i den Hule, vi havde lavet os, o. s. fr. Engang imellem standsede vi og lyttede, om vi kunde høre et Signal eller muligvis Vaabenkhrren. Der var imidlertid stille i Skoven; kun de tørre Kviste, som vi knækkede under vore Fødder, gav Lyd fra sig; vi kunde stundom høre en Spætte banke sine monotone Slag paa Træstammerne; ellers var Alt som uddødt; intet springende Dyr krydsede vor Sti, intet Menneske mødte vi; det var, som om Middagsvarmen fra den glødende Himmel oppe over Træernes Kroner havde suget alt Liv til sig, som fandtes paa vor Vej, og

som om Varmen deroppe, høit over vore Hoveder, rugede over sit Rov.

Jeg tror, vi faar Torden idag! sagde min Kammerat og standsede for at tørre Sveden af sit Ansigt.

Jeg standsede ligeledes. Mit Hoved smertede en Del, og jeg var udmattet baade af »Hændelsen» og Varmen.

Vi stak vore Klinger ind i de selvsyede Læderskeder og fortsatte vor Gang, men meget langsomt, gennem den store, stille Park.

Krigshumøret var borte. Oragivelseerne virkede for stærkt paa vore modtagelige Gemytter.

Den store, stille Park! Var det, fordi vi dengang var saa unge og med en saa udvidelig Fantasi, at denne Have forekom os saa stor? En Verden rummedes for os i den. Stille var den i ethvert Fald; ingen Jernbaneturister gennemkrydsede den for at komme til at se de spadserende kongelige Børn. Der var intet Hof, som man maatte gaa afveien for, om ikke for Andet, saa for ikke at blive slaet i Hartkorn med disse paatrængende Nysgerrige, der rimeligvis er den Sky, som formørker Hoflivets ellers saa blanke Himmel, en lille Irritation i de Menneskers Tilværelse, der ellers er skabt til at henrinde i et saa blidt og uberørt Stilleben. Parken lignede i sin Forsømtthed meget mere en Skov end en Have. Der var ingen revne Gange, omhyggeligt kæmmede og klippede Græsplæner, kun den lille Afdeling »Marmorhaven» blev holdt med Vask og Renlighed. De mange mythologiske og allegoriske Mindesmærker rundtomkring, Rococotidens Søiler, Smaatempler, Statuer, Altre, Obelisker og Gud veed hvad overgroedes i fredelig Pagt med Naturen af Mos og Lavarter eller overvoxedes af Buske og Ukrudt. Disse græske Helte eller romerske Gudinder legede da paa en egen pikant Maade Skjul med hverandre eller med den ensomme Vandrer. Snart saae man et køkt Hoved løfte sig bag en Busk, snart var det en hvid Barm, som søgte at gemme sig mellem det forræderske Løv. Mange af disse Statuer og Støtter vare saa overgroede, at kun et rent Træf eller vore omhyggeligste Opdagelsesreiser afdækkede deres Skjul. De, som man saae eller skimtede, gav paa deres Side Haven et forførende, hemmelighedsfuldt Liv midt i al den store, øde Stillehed, som end yderligere hidsede vor Fantasi og satte vort unge Blod i Bevægelse.

Der var intet Hof, ingen Skilderhuse med Cardister eller Gardister med Skilderhuse, som Bondemanden sagde. Slottet stod øde og tomt.